

leen van de
n predikant
deze gebou-
elen hebben
p beluisterd
vergeleverd.
alleen de
t in strijd
, maar ook
ent dan met
s 16: 15, 16
et zijne dis-
cele wereld,
e creatures.
gedoopt zal
p gaat hier
w; daarna
f, dat door
erst in de
e de belofte
gelt. Precies
in wat men
en afleiden
n Matth. 23
rdeeld. De
strijd zijn.
ath. 28 een
t de praktijk
eigen woort-
toont reeds
niet deugt,
n en opvat-
ngen, maar
der Schrift
de Schrift
set.
blik met uit-
en deele ook
le schrijvera-
wordt met
kinderdoop
handhaven,
ten op grond
len, dat de
omdat aan
ooraf moe-
ten zich op
omdat daar
et en onder-
Toch voelt
niet deugt.
p, dan geldt
deres, maar
n Matth. 23
p maar van
en. En waar
assenen er-
nderwijzing
npevel niet
miek leidde
t goed recht
op Matth.
niet gespro-
ren gronden.
gezond exe-
uivluichten
vatting dan
zelt hier te
et Evangelie
ten hebben,
waarbij hij
n het goed
hij daarna
n onder-
volkeren te
de belofte
schied; een
en zijn zaad
a „die door
tijd.”
ijd verwer-
eenparig.
rgefasser
en terecht
naast het
n, dat het
ts éénmaal
een voort-
der beide
niet den
t. De doop
ristus ver-
Evenzoo
mentar zinn
Matthaeus
et uitdruk-
prediking
ste middel
n Christus
t hij, dat
over de
oraf gaat,
ommentar
1879, een
el hier te
Roomeche
g van den
3: „Over
s de doop
ristus hier
s conditio
(dijns) v
e 13: 52
e, wat een
: 35) ver-

kennen wandel of leer het tegendeel blijke". Met algemeene stemmen werd dit uitgesproken en als leer der Hellige Schrift en der Geref. Kerken aangenomen.

Het behaagde den Heere sinds Abrahams tijd de belofte van het genadeverbond, het „Ik ben uw God en de God uws zaads", ter versterking van het geloof, te laten beteekenen en vergelijken in Zijnen Naam, en het Sacrament, later de Sakramenten, tot dat einde gegeven, en door menschenkinderen te laten toedienen aan de geloovigen en aan hun zaad. Dit laatste nu deed en gebood Hij, zonder hun te openbaren wie tot eeuwige zaligheid uitverkoren, wie de wedergeboorte en misdaden het oprechte, zaligmakende geloof deslancht zijn en wie tot het *geestelijken* zaad van den Vader alle geloovigen behooren. Hij gebood Zijnen knechten die alles omvattende belofte in Zijnen Naam te vergelijken onder hun het evengenoeemde te openbaren en zonder hen hartenkneeters te maken. Zij moeten het van ganscher harte gelooven in den naam des Heeren eischen, zooals dat Philippus van den Kamerling eischte, maar of zij, die de toediening van het Sacrament vraagden en beelden van ganscher harte te gelooven, dat geloof waarlijk hadden, heeft de Heere hun niet gegeven, met alle rekerheid te kunnen beoordeelen: op „bekentenis en leven" moesten zij, ook naar de Catechismus, op Zondag 30 ons leert, afgaan. Eerst dan als zij als *ongeloovigen en goddeloos aanstellen*, „mogen en moeten zij een iegelijken het recht er op oetgeeven. Als weder de Novatianen, later de Labadisten en nu nog vele vrome subjectivisten zouden willen, namelijk zich als hartenkneeters aan te stellen, zie, dat kan en mag niet. Dat is de door God aan menschen gestelde grens van wetenschap te overschrijden, zich te verhoovaardigen en vooruit te loopen op het Godseijk werk der beoordeeling van en der scheiding naar het hart, van den grooten dag der dagen. Zelfs de groote Hartenkenner, Jesus Christus, heeft dat *niet* gedaan. Hij, Wiens voetstappen wij in dezen moeten drukken, gaf ons het voorbeeld dat wij, ambtsdragers en discipelen van Hem, moeten volgen. Hij immers handelde niet naar de kennis die Hij van 's menschen harte had, maar naar „bekentenis en leven". Judas toch die Hem beleed en volgde, met en voor Hem leefde, liet Hij den eersten sleutel van Zijn Koninkrijk bedienzen door hem mee uit te zenden, om Zijn woord te verkondigen. Hij diende ook hem het Sacrament, het pascha, zoo als velen gelooven, ook het avondmaal, toe. Doch hoe dit laatste ook zij, zij zijn in wezen één, se beteekenen en vergelijken beide het verbond en Zijne beloften.

Eerst op het einde van Zij en van Judas leven achtte Hij het noodig, zich zelve als de Hartenkenner te openbaren, ten behoeve van Zijne ware discipelen en om, onder meer, hun een voorbeeld te geven van de schelding, die in den oordeelsdag zal plaats hebben. Maar in deze openbaring van Zichelven is Hij ons niet ten voorbeeld; want wij kunnen nimmer wat Hij hier deed. Zelfs Zijne volgelingen konden bij haar Judas niet beoordeelen. Hem, als hartenknechter ontmaskeren, konden zij niet. Zoolang het tegendeel niet was gebeelen, door de Goddelijke openbaring en door zijn heengaan en verraad, hielden zij hem voor een oprecht belijder en volgeling. Zie, dat moeten ook wij doen.

Officieele Berichten.

Heden was het voor de gemeente een blijde dag.

Na juist een half jaar herderloos te zijn geweest, werd Ds. G. Elshove, van Breukelen tot ons overgekomen, tot zijn dienstwerk in gelied door onze leeraar, Ds. J. Breukelaar van Utrecht, naar aanleiding van Openb. 1: 16.

Des avonds verbond Ds. Elshove zich aan de gemeente naar aanleiding van Ezeze 1: 23b 25.

De Heere vervulde genadig de wenschen en gebeden, welke dezen dag voor leeraar en gemeente zijn uitgesproken.

Namens den Kerkeraad,
C. Boh, Scriba.

Bodegraven, 3 Maart 1907.

Militairen. — Amersfoort.

Nu onze jongelingen wederom in dienst gaan om hunne militieplichten te vervullen, verzoekt onzergetekende dringend aan Ouders en Kerkeraden, zoo spoedig mogelijk de namen en adressen te mogen ontvangen van diegeuen, die te Amersfoort in garnizoen komen.

Bij spoedige toezending is kennismaking zooveel gemakkelijker en in den regel niet zonder het gewenschte gevolg.

H. TERWINK,
V. D. M. Geref. kerk, Amersfoort B.

De Kerkeraad der Ger. kerk te Helder verzoekt Ouders en Kerkeraden, om zoo spoedig mogelijk de attestaten der jongelingen die alhier in garnizoen komen, toe te zenden.

Namens den kerkeraad,
C. STADIG

Helder, 5 Maart.

Buitenland.

Duitschland. Een convent van Lutherische vrije kerken.

Den 9den Februari l. i. werd te Berlijn voor de eerste maal een convent van afgevaardigden van Lutherische vrije kerken gehouden. Eenstemmig nam men het volgende statuut aan: „Besluiten van het convent van afgevaardigden, van de van den staat onafhankelijke Lutherische kerken van Duitschland:

§ 1. Genoemde kerken komen in een convent ter gedelegeerden namen, op welke gewichtige kerkelijke vraagstukken besproken worden, en men over de grondigden van gelijkmatig kerkelijke handelen, vooral naar buiten, tot overeenstemming komen zal.

§ 2. De deelname aan dit convent kan ook naar andere Lutherische vrije kerken vergund worden, wanneer dit door een der kerken voorgesteld wordt, en niet een der kerken zich daaraanleeg verklaart.

§ 3. Op het convent worden de kerken, die er aan deelnemen, door afgevaardigden vertegenwoordigd. Het getal afgevaardigden blijft vrij. Zij stemmen wordt bepaald, dat elke kerk één stem, doch de Evangelische Lutherische kerk van Pruisen twee stemmen zal uitbrengen.

§ 4. Het convent komt in den regel eenmaal jaars samen; op voordracht van een der kerken kan een buitengewone vergadering saamgeroepen worden.

§ 5. Het convent is niet gerechtigd zich te mengen in de kerkregering van de kerken, die zich daarbij hebben gevoegd; ook hebben zij besluiten, voor zoover zij op een kerkelijk handelen naar buiten of naar binnen betrekking hebben, voor de kerken geen bindende kracht, voorat zij de toestemming der kerken, voor wie zij gelden, gekregen hebben. De kerken mogen in haar handelen door het convent van gedelegeerden niet beperkt worden; evenwel behoven zij gewichtige besluiten van hare kerken

anteregenten in Engeland in de Christelijke pers druk besproken. Eenigen tijd geleden vonden we in een Christelijk orgaan in Engeland een rechele serie artikelen over „Women and drink“. Deze dagen kwam nog in „The Christian“ een stuk voor over „The Modern Moloch“, waarbij wij geleid worden in Londense drankhuizen, waar moeders met hare „babies“ binnentreden, en de kleinen genoodzaakt worden om de atmosfeer, bezwangerd met damp van sterken drank, bier en tabak in te ademen. Erger nog, de kleinen worden op den grond van de herberg geplaatst, en moeten dan naar kruipen in zaagtel, dat doortrokken is met peksel en bier. Om de kleinen zoet te houden wordt een pijpensteel uit den mond van een man genomen en, gedoopt in sterken drank, geschoven de kinderlijke lippen geluwd. Ten slotte vraagt de redactie van „The Christian“ of de regering het dan te druk heeft om een „Bill“ voor te stellen, waarbij het absoluut verboden wordt dat jonge kinderen in herbergen toegelaten worden. Het kwaad blijkt dus zoo diep ingeworteld, dat men in Christelijke kringen meent dat ingrijpen van regeeringswege en gebiedende eisch is. Mochten wij er dan niet een enkel woord van zeggen, te meer daar wij er bijvoegden, dat deze toestand albus was nietgetaanstaande al den ijverigen arbeid van echeel-onthouders-genootschappen? Daardoor zou dus de lezer niet den indruk krijgen, dat het kwaad in Engeland maar voortwoerde, zonder dat het bestreden werd.

Voorts zegt Dr. de Vlieger: „Wij hebben veel gehoord van Rev. R. J. Campbell en zijn nieuwe leer“, zou hij ons ook eens willen vertellen van iemand die hijna denzelfden naam draagt: Rev. J. Campbell Morgan? Wij antwoorden: zeer gaarne; gelijk wij verhalen van den Revival in Wales, de evangelisatie van Dr. Torrey en Alexander, den arbeid van het Britsch en Buitenlandsch Bijbelgenootschap, den arbeid van Dr. Bernardo, gelijk wij spraken van het feit dat in Londen nog de heilt der bevolking ter kerk gaat, terwijl in Amsterdam slechts een tiende deel der menschen dit doet; gelijk wij mededeelden dat elken, die nog aan de autoriteit der Schrift staathouden, zich hebben opgemaakt om de z.g. nieuwe Theologie krachtig te bestrijden. Doch wij betreuren het, dat de kerken in Engeland men strijd tegen den aival, die zich in haar oerem openbaart, niet aanbinden. Dit schijnt men helaas ook niet te mogen verwachten. In een lezing die Dr. Campbell Morgan in Westminster Chapel ongeveer een maand geleden hield over „Christ and the Scriptures“, waarin deze begaafte prediker beled dat hij den Bijbel geloofde als het onfeilbare woord aan God, sprak hij: „Het zou mij verwonderen als de ure niet was angebroken voor een nieuw verbond, dat te sluiten is door hen die gelooven dat het Woord van God gezag heeft“. Het verblijden wij ons ook daarin, dat er geproken wordt gelijk Dr. C. M. en Dr. Pierson in anderen deden, toch missen wij bij hen de roepstem tot de kerk des Heeren, met het pand haar toebetrouwd te bewaren. Het is alsof men in Engeland er niet zooveel voor voelt als in Nederland, dat het Zion Gods in de eerste plaats geroepen is „een pilaar en vastigheid der waarheid te zijn“ (z. Tim. 3: 15).

Wij schreven een en andermaal over de nieuwe Theologie“ (meer nog niet) van Rev. Campbell. Door hetgen wij uit Engeland in vanden kregen ontvingen wij den indruk, dat de toestand in Engeland als zeer ernstig wordt gezezien, zoodat zij die het goede voor het menschele volk zoeken, zeer bezorgd zijn. Maar aan hebben ook wij uiting gegeven.

Echter, er zijn in Engeland en elders nog vele goede dingen. Wij waardeerden het, dat wij in Duitschland „Gemeinschaften“ gesticht worden, omdat het volk in menige kerk steun krijgt voor brood. Uitvoerig spraken wij daarover telkens, doch konden ook omtrent Duitschland niet verheelen, dat het ons leed deed dat velen daar niet inzien, dat men door „Gemeinschaften“ of geseelschappen niet verrijken kan, wat alleen kan worden verkregen als de kerk van Christus zich in de rechte tegen des Heeren gaat bewegen.

Hier te lande heeft Dr. A. Knuyper zich berooven van haat op den hals gehaald, omdat H. G. niet alleen de dwalingen der ethischen van de mannen der hedendaagche schriftcritiek heeft aangeetoond, maar ook omdat hij angestaurd heeft op reformatie der kerk van men het onder zijn leiding tot een beginnel daarvan zag komen. Wij hebben daarvoor het ideaal gekoesterd, dat gelijk Nederland in de ryde eeuw tot een zegen geweest is van de volken in Europa door zijn politieke betekenis. Het in deze dagen tot een zegen kon zijn doordat de Gereformeerde Kerken tot een beginnel van reformatie mochten komen en daardoor van ons land een licht mocht uitgaan voor de kerken in de oude en nieuwe wereld. Daarom was het er ons steeds om te doen, te laten zien dat ontbrak, al konden wij ons verheugen in hetgeen op algemeen Christelijk gebied plaats ad.

Tot de zinsnede waarin geesd wordt, datals ver Nederland nooit iets werd aangehaald dan het Volk, of een modern blaadje, of een boek aan ongeloofige zijde, enz., wenschen wij het wijgen te doen.

Wel wenschen wij Dr. de Vlieger toe te roenen: „zie toe“. Als de man, dien hij hoogacht, Dr. Campbell Morgan, den tijd gekomen acht dat men een nieuw verbond lat aangaan met hen die op den bodem der H. Schriftuur staan, dan is het duidelijk dat hij op dit ogenblik niet met desulken vereenigd is. Dit heeft a menigerlei opzicht veel te zeggen tot hen, die als dienaren des Woords voorgangers der geeneente zijn.

WIDICKEL.

Voor Kinderen.

AAN VRAGERS.

In het boek Genesis leest men van de Philistijnen en later nog meer, als zij strijden tegen Israël in de tijden der Richteren en van Koning Saul; ook tegen David. Later echter hoort men niet meer van hen. Is dit volk ook weggevoerd, evenals de Israëlieten?

W.

De Philistijnen waren uit het geslacht van Cham en hebben zich reeds vroeg in Kanaän nedergeset, waar zij het kustland bewoonden tusschen het Zuidwesten van Palestina, en later een gebied vormden van vijf groote steden, elk met een opperhoofd. Zij hadden landbouw en nijverheid, maar waren ook geduchte kriegliden. Met Abraham leefden zij in vrede, doch toen Israël 5 eeuwen later uit Egypte trok, moest het op Gods bevel, om niet gekinderd te worden, het land der krieghefuge Philistijnen wijden.